

Prelatovo pismo (veljača 2009.)

Samo u Kristu nalazimo razlog našem služenju dušama – njih želimo vidjeti kako rastu svakoga dana u žaru i revnosti. Ako smo ludo zaljubljeni u njega, kao što je bio sveti Pavao, nikakva prepreka ili poteškoća, bilo vanjska bilo unutarnja, neće moći usporiti naš apostolat.

14.02.2009.

Najdraži moji: neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

Molitva je uvijek bila, i bit će, glavno oružje kako bismo primili dar - jedinstvo kršćana. Nastojali smo primijeniti molitvu posebno tijekom prošlih tjedana, tijekom osmine za jedinstvo kršćana – koja u ovoj godini posvećenoj svetom Pavlu – ima posebno značenje. U Opusu Dei, kao što je preporučao sveti Josemaría, svakoga se dana molimo „*pro unitate apostolatus*“, moleći Boga da svi oni koji zazivaju ime Isusovo, i priznaju ga Gospodinom, mogu uskoro činiti jedno stado na čelu s jednim pastirom.[1]

Sada vas želim podsjetiti da, uz molitvu, sav naš apostolski rad (uključujući stoga i trud oko postizanja jedinstva kršćana) treba biti praćen radosnom i velikodušnom pokorom, koja nas sjedinjuje s Isusom Kristom. Ne zaboravimo da nas je naš Gospodin, na križu, otkupio od naših grijeha i otvorio nam put poistovjećenja s Njim.

Naš je Otac običavao naglasiti da je pokora „***molitva osjetila.***“[2]
Moramo voljeti Krista na Križu i dijeliti s Njim naše male i velike protivštine – uz voljnu osobnu pokoru – sretni jer možemo pridonijeti, kao što nas naučava sv. Pavao, u izgradnji Mističnog Tijela: *«Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu.»*[3]

Na mnogo mjesta ljudi ne uspijevaju razumjeti pročišćavajuću i suotkupiteljsku vrijednost trpljenja koje se može prihvatiti i prikazati u jedinstvu s Isusom Kristom. Misao svetoga Josemaríje o jednoj postaji Križnoga puta je izrazito suvremena: ***«Svuda oko sebe zapažamo klimu straha pred Križem, pred Gospodinovim Križem. Štoviše, sve neugodnosti u životu počele su se nazivati križevima i ne nose se na način djece Božje, s nadnaravnim***

pogledom. To ide i toliko daleko da se čak i s putova uklanjaju križevi, koje su ondje postavili naši djedovi....! Isusovom mukom je Križ prestao biti simbol kazne i postao je zauzvrat znak pobjede. Križ je Otkupiteljev znak: in quo est salus, vita et resurrectio nostra- tamo je naš spas, naš život i naše uskrsnuće.»[4]

Pozivam vas da još više razmislite o značenju tih riječi, pogotovo tijekom nadolazećih tjedana, dok se pripremamo slaviti 14. veljače – dan zahvale u Opusu Dei, jer je to godišnjica dva utemeljiteljska događaja – i također tijekom preostalih tjedana ovog mjeseca kada počinje razdoblje Korizme. Dok se prisjećao tih utemeljiteljskih događaja – početka apostolskog rada u Djelu sa ženama – 1930. i svećeničkog Društva svetoga Križa – 1943. naš je Otac bio ispunjen zahvalnošću prema Bogu. Sveti

Josemaría je na činjenicu da su se ta dva događaja povijesti Djela dogodila istoga datuma, no različitih godina, gledao kao na znak Božje providnosti.

S jedne je strane u tome vidio znak neophodnog jedinstva između različitih komponenti Božjega naroda koje čine Djelo. U isto je vrijeme sveti Josemaría razumio novom jasnoćom kako Krist na Križu treba biti na čelu svake pojedine aktivnosti članova Opusa Dei. U kolovozu 1931. naš Gospodin mu je dao razumjeti kako želi da ga muškarci i žene postave na vrh svih ljudskih djelatnosti, po tome da posvećuju rad i posvećuje se radom. Ta je Božja želja bila potvrđena 14. veljače 1943. kada je – kao što je rekao naš Otac – naš Gospodin htio okruniti svoje Djelo svetim Križem.

Duboko teološko, duhovno i apostolsko prožimanje između laika i

svećenika – obilježje Opusa Dei od samog početka – primilo je svoju prikladnu pravnu strukturu kada je Papa Ivan Pavao II. uzdigao Opus Dei kao osobnu prelaturu. Zahvalimo Presvetom Trojstvu na djelotvornosti te organske suradnje između svećenika i laika u poslanju Crkve «*pro mundi vita* - za život svijeta».

[5]U odnosu na te događaje sveti Josemaría je jednom rekao: «***Mislio sam da će Opus Dei biti samo za muškarce. Nije da nisam htio žene. Jako volim Majku Božju; volim svoju majku i sve vaše majke, volim sve svoje kćeri, koje su Božji blagoslov po čitavom svijetu. No sve do četrnaestog veljače 1930. nisam mislio da će u Opusu Dei biti žena, iako sam u svome srcu imao veliku želju ispunjavati Božju volju u svemu. Kada sam toga dana završio sa slavljenjem svete Mise, znao sam da naš Gospodin želi ženski ogranak. Poslije, 14. veljače 1943., htio je***

***okruniti svoju zgradu Križem:
Svećeničkim Društvom svetoga
Križa.»[6]***

Govoreći specifično samo o ženama u Djelu, nadodao je: ***«..kćeri moje, vi imate svećeničku dušu. Kažem vam zajedno sa svetim Petrom: 'Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis - A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk...'(1Pt 2,9) I uz to povlaštene ste jer je Bog izabrao ženu da mu bude Majkom: Našu Svetu Majku Mariju, vazda Djevicu, koja je ostala podno Križa, jaka, puna ljubavi. Od nje učite biti suotkupitelji... Svojim žarom da se klanjate Bogu, da činite zadovoljštinu, da mu zahvaljujete, da ga usrdno molite vi dovršavate ono što nedostaje – kao što kaže sveti Pavao - Kristovoj muc: 'et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea***

pro corpore eius, quod es Ecclesia - i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu' (Kol 1, 24). I naš Gospodin koji je Božanski sijač (sjećate se parabole) uzima vas u svoje krvave ruke poput dvije šake žita; gnječi vas i baca kroz zrak po svoj zemlji. Vi ste Božji blagoslov. Vi ste Božja rodnost. I uz njegovu pomoć možete učiniti sve.»[7]

Svi kršćani imaju svećeničku dušu, koja je u nas utisnuta po Krštenju i Potvrdi. Bog želi biti djelatan u svima, kao što duša svojom snagom djeluje svakoga trenutka u svim dijelovima tijela. Uvijek negujemo taj svećenički duh – koji treba biti poput otkucaja srca: duhovni impuls koji nas vodi do jedinstva s raspetim i uskrslim Kristom, željni da budemo njegova sredstva za spas duša. Kakav učinak ima sveta Oltarska Žrtva na tvoj dan, tvoj posao, tvoje bratstvo,

tvoj apostolat? Raste li u tebi ljubav prema Isusovoj mucij svakoga dana? Njeguješ li u svojoj duši duh pokore?

Moje kćeri i sinovi, upravo ovoga mjeseca je naš Otac, žarkom ljubavlju, govorio našem Gospodinu – dok je dijelio svetu Pričest redovnicama u Crkvi svete Elizabete: **«Ljubim te više nego li ove.»** I čuo je snažan Božji prijekor: **«Ljubav se očituje djelima, a ne lijepim riječima!»**^[8] Poziv da ne popušta u molitvi i zadovoljštini kojima je obilovala njegova duša.

Iskustvo svetoga Pavla, čovjeka koji je bio zaljubljen u Križ i ispunjen žarom za spasenjem svijeta, treba se ponavljati u životima svih vjernika. Benedikt XVI. je to često naglašavao tijekom ove godine posvećene Apostolu. „**Svetomu Pavlu**“, rekao je Papa na audijenciji, **„Križ ima fundamentalno prvenstvo u povijesti čovječanstva; predstavlja**

žarišnu točku njegove teologije jer reći 'Križ' znači reći spasenje kao milost koja je dana svakome stvorenju. Tema Križa Kristova postaje bitnim i prvim elementom propovijedanja tog Apostola.»[9]

Sveti Pavao nikada nije prestao propovijedati potrebu za Križem kamo god je išao, uključujući i gradove poput Korinta u kojem je bio raširen hedonizam. Nemojmo posustati u oponašanju upravo njegova primjera koji bismo svi trebali slijediti, pogotovo u ovim vremenima. Bez straha za to što će drugi misliti, sveti je Pavao navijestio: *«Uistinu, besjeda o križu ludost je onima koji propadaju, a nama spašenicima sila je Božja. Ta pisano je: Upropastit ću mudrost mudrih i odbacit ću umnost umnih. Gdje je mudrac? Gdje je književnik? Gdje je istraživač ovoga svijeta? Zar ne izludi Bog mudrost svijeta? Doista, kad svijet u mudrosti Božjoj Boga ne*

upozna mudrošću, svidjelo se Bogu ludošću propovijedanja spasiti vjernike. Jer i Židovi znake ištu i Grci mudrost traže, a mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost...”[10]

Danas, kao i uvijek, neophodno je prenijeti te istine dušama riječima koje su jasne no u isto vrijeme optimistične i ohrabrujuće. **“Apostol ne želi samo podsjetiti Korinćane ili Glacane nego sve nas da je Uskrsli uvijek i Onaj koji je raspeti. Kamen spoticanja i ludost križa leže u samoj činjenici da tamo gdje se čini da nema ničega osim neuspjeha, tuge i poraza, leži potpuna snaga Božje neizmjerene ljubavi. Jer Križ je očitovanje ljubav, a ljubav je istinska snaga koja se upravo otkriva u toj naizglednoj slabosti.”[11]**

Ljubav prema Kristu jest ono što daje Savlu izvanrednu snagu da širi

poruku kršćanstva po cijelome svijetu. **“Pavla su mnogi prikazivali kao borbenog čovjeka koji je mogao vijati mačem svojih riječi. Uistinu, na njegovu putu kao Apostola nije nedostajalo nerazumijevanja. On nije tražio površno slaganje... Za njega je istina koju je iskusio u susretu s Uskrslim bila vrijedna borbe, progona i patnje. No ono što ga je uistinu motiviralo jest to što ga je ljubio Isus Krist te želja da drugima prenese tu ljubav. Pavao je bio čovjek koji je bio sposoban voljeti i sve njegovo djelovanje i patnje se mogu jedino objasniti na temelju toga središnjeg osjećaja.”**[12]

U tim riječima nalazimo savršeno opisanu pokretnu snagu svećeničke, apostolske duše koju svi trebamo njegovati. One su odjek nekih drugih Apostolovih riječi: *“(...) caritas Christi urget nos - ljubav nas Kristova*

obuzima ...”[13] Također i ovih: “ (...) jao meni ako evanđelja ne navješćujem...» [14] Plamteći žar da bude vjeran Kristovoj zapovijedi – onoj istoj koju smo primili svi mi kršćani – tjera Pavla na neumorno putovanje u sve krajeve, kako bi učinio Isusa poznatim, bez brojanja svih napora i žrtvi koje to poslanje sa sobom nosi.

Ista je želja tjerala prve kršćane. ***“Svi su se oni, podsjeća sveti Josemaría, u trenucima velikog vjerskog progona, svojom čistoćom, latili čišćenja mutnih i prljavih voda poganskog svijeta. Rimsko društvo bilo je zaprepašteno dok je gledalo kako mladići, jaki dušom i tijelom, postaju apostoli nove vjere. Nisu se udaljili od svijeta niti su se razlikovali po čemu od drugih, nego samo živim svjetlom koje je gorjelo u njihovim srcima. Rimsko društvo također počinje primjećivati da djevice koje su***

pripadale patricijskim i plebejskim obiteljima krune svoju nevinost pokorom. I počinje opažati učinke neprekidnog, ustrajnog apostolata, koje je obilovalo velikodušnošću i žrtvom. Usred zvuka proslava, u amfiteatrima i na golemim proslavama, Kristov glas još jasnije odjekuje.”[15]

Da, moje kćeri i sinovi: samo u Kristu nalazimo razlog našem služenju dušama – njih želimo vidjeti kako rastu svakoga dana u žaru i revnosti. Ako smo ludo zaljubljeni u njega, kao što je bio sveti Pavao, nikakva prepreka ili poteškoća, bilo vanjska bilo unutarnja, neće moći usporiti naš apostolat. Razmotrimo neke riječi svetoga Josemaríje: ***“Odakle crpi snagu sveti Pavao? ‘Omnia possum in eo qui me comfortat - Sve mogu u onome koji me jača’ (Fil 4,13) . Mogu sve, jer ta vjera, ta nada, ta ljubav dolaze od samoga Boga. Teško mi pada***

***vjerovati u nadnaravno djelovanje
apostola koji se ne oslanja na život
neprestanog ophođenja s
Gospodinom i u tome nalazi svoje
čvrsto uporište; i to u radu, kod
kuće ili na ulici, usred mnogih
velikih i malih problema koji se
događaju svakoga dana. Upravo
tamo, a da se ne udaljavamo od
tih stvari, no srca usmjerenih
prema Bogu. Tada će naše riječi,
naše djelovanje - naše mane! –
odavati ‘bonus odor Christi –
Kristov miomiris’(2 Kor2,15), što će
drugi neizbježno primijetiti i reći:
Ovdje imamo kršćanina.”[16]***

U ovome je mjesecu, devetnaestog,
dan kada je naš voljeni don Alvaro
slavio svoj imendan. Nasljedujmo
primjer toga slugu Božjega, koji je u
svojoj duši nosio tako duboko urezan
žar za spasenjem svih duša. I molimo
se da iter njegove kauze kanonizacije
brzo napreduje. Sigurni smo, bez bilo
kakva utjecaja na ubrzanje suda

Crkve, da će priznavanje heroizma njegovih kreposti biti poticaj mnogim ljudima kako bi se odlučili da “*svi trenuci i prilike njihova života budu prigodom da ljube i služe kraljevstvu Isusa Krista.*”^[17] Dana 21. veljače imat ću radost udijeliti đakonat dvojici vaše pridružene braće. Živo se sjećam žarke želje svetoga Josemaríje da može računati na tu službu svojih pridruženih sinova. Nije uspio vidjeti ostvarenje toga dok je bio na zemlji, no njegova molitva i pokora došli su do neba. Možete biti sigurni kako ste vi – mi svi – plod njegove molitve, koja se nastavlja u nebu, te velikodušne i radosne pokore koju je vršio dok je s nama živio.

Jučer me je Sveti Otac Benedikt XVI. primio u privatnu audijenciju. Ne mogu odoljeti a da tih nekoliko riječi ne nadodam ovome pismu – kako bih vas ohrabrio, još jednom, da budete zahvalni za njegovu naklonost i

zanimanje, te njegov Očinski
blagoslov koji je udijelio svim
ljudima i apostolskim pothvatima
Prelature. Molimo se puno za njega,
za njegov rad i nakane.

Sa svom ljubavlju blagoslivlja vas

Vaš Otac

† Javier

Rim, 1. veljače 2009.

[1] Usp. Iv 10, 16

[2] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 9.

[3] *Kol* 1, 24.

[4] Sv. Josemaría, *Križni put*, II.
postaja, točka 5.

[5] *Iv* 6, 51.

[6] Sv. Josemaría, bilješke njegove
propovijedi, 11. 7. 1974.

[7] *Isto*

[8] *usp.* Sv. Josemaría, *Put*, 993.

[9] Benedikt XVI, Opća audijencija, 29. X. 2008.

[10] *1 Kor* 1,18-23.[11] Benedikt XVI, Opća audijencija, 29. X. 2008.

[12] Benedikt XVI, Propovijed uoči proglašenja Godine svetoga Pavla, 28. VI: 1937.

[13] *2 Kor* 5,14.

[14] *1 Kor* 9,16.

[15] Sv. Josemaría, bilješke njegove propovijedi, 26. VI. 1937.

[16] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, 271.

[17] *usp.* Molitva Sluzi Božjemu Alvaru del Portillu.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
veljaca-2009/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-veljaca-2009/) (22.02.2026.)